

[Ib Thyregod.]

er udtryk for en rigtig tankegang. Aktiviteten må tages væk fra kommunerne, og selskaberne vil kunne optræde med større handledygtighed og uden den kommunale bureaukratisme, som jo ofte findes.

På den anden side er det klart, at de opgaver, der stadig påhviler kommunerne, må fremmes. Af hensyn til vort sædvanlige princip om det kommunale selvstyre har ministeren valgt ikke at foreskrive en saneringspligt inden for visse tidsrum, men at nøjes med at stille krav om offentliggørelse fra kommunernes side af oversigts- og tidsfølgeplaner. Gennem offentliggørelse af disse oversigts- og tidsfølgeplaner lægges der imidlertid pres på kommunerne, og det er mit håb, at offentligheden gennem presse, radio og fjernsyn vil følge udviklingen og fungere som navnlig Københavns kommunes dårlige samvittighed. Jeg skal her nøjes med i denne forbindelse at nævne Sofiegården.

Får lovene ikke den øgede af ministeren og boligudvalget forudsatte saneringsaktivitet til virkning, må det næste skridt fra folketingets side være gennemførelsen af en egentlig saneringspligt under ledelse af en statslig saneringschef eller en lignende institution.

Det er naturligvis en forudsætning for, at sanering kan fremmes, at genhusningsspørgsmålet også kan løses, men dette er ikke begrundelsen for den hidtidige passivitet. Allerede under den nuværende lov var der mulighed for erstatningsboliger i omegnskommunerne i lejligheder, hvorover kommunen havde dispositionsret, derunder socialt boligbyggeris ejendomme, men f. eks. også i lejligheder, hvorover man i kraft af en kommunegaranti havde sikret sig en dispositionsret.

Gennem de nye regler og gennem udvidelse af kvotaen for det rentesikrede byggeri fra 12.000 til 13.000 lejligheder er der skabt yderligere muligheder herfor. Spørgsmålet om kvotaen skal jeg i øvrigt senere komme tilbage til i forbindelse med det ændringsforslag, der særlig tager sigte herpå.

Jeg kan som nævnt tiltræde de af ministeren med udvalgets tiltræden stillede ændringsforslag. Jeg skal ikke her gennemgå disse, de er allerede omtalt af tidligere ordførere, men blot nævne forsaneringerne og

de nye regler om storsaneringer, som dels findes i lovforslaget, dels i de ændringsforslag, som er stillet hertil, som skaber bedre muligheder for saneringsaktivitet. Det er muligt, at der skal overvejes ændrede regler for statstilskud vedrørende storsaneringer, det får vi mulighed for i boligudvalget, idet storsaneringer skal forelægges folketingets boligudvalg fra ministerens side; vi må så se nærmere på dette spørgsmål. Det er klart, at der netop med hensyn til storsaneringerne kan gøre sig andre problemer gældende, end hvor der foreligger mere begrænsede saneringer, differentierede saneringer el. lign.

Jeg vil også gerne nævne gårdrydningerne, et problem, som vi jo så på fra folketingets boligudvalgs side, da vi var ude på Vesterbro for at se på forholdene derude. Vi fik lejlighed til at se forholdene i Vesterbros baggårde, og hvilket behov der var for gårdrydninger, og man efterlyste dengang en lovbestemmelse til sikring af muligheden for gårdrydninger. Vi har nu gennem det ændringsforslag, som foreligger, opfyldt det ønske og det løfte, som er givet i denne forbindelse om at ordne dette gårdrydningsproblem, så at i hvert fald en del, om end kun en begrænset del, af saneringsproblemet på denne måde kan blive løst.

Jeg har allerede omtalt, at der som konsekvens af loven vil blive oprettet saneringselskaber. De første er allerede under dannelse, og det af de sociale selskaber oprettede selskab, som efter meddelelser i dagspressen er dannet, har sikret sig en direktør, der er højt kvalificeret til denne post. Efter vore erfaringer — og hermed tænker jeg på vores rejse til Göteborg — er det af væsentlig betydning, at den, der står for ledelsen af disse saneringsselskaber og saneringsaktiviteten, er en person, som virkelig kan gøre en effektiv indsats, og det kan kun glæde os, som længe har ønsket, at sanering kom i gang, at hr. Kaj Andresen har ønsket at påtage sig denne opgave.

Også andre selskaber vil blive dannet, og jeg finder, at det klart er en opgave, som bør løses i samarbejde mellem boligselskaberne og erhvervslivet, som det også var tilfældet i Göteborg, hvor forholdet var det, at halvdelen af aktiekapitalen var hos kommunerne og halvdelen hos erhvervslivet. Her bliver det på en anden måde, idet man har